

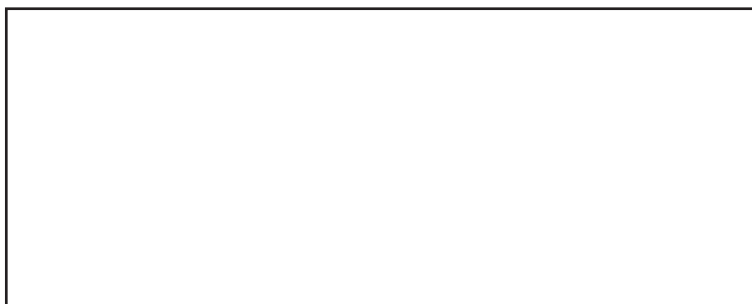
Afzender: Dany Taelman
Ambachtenstraat 55 - 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

ogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 31, Nummer 2
april-mei-juni 2025
Afgiftekantoor: 8930 Menen

Aan:

De Vogel Van Papier ook op het internet,
met nog veel meer foto's in kleur
www.vogelvanpapier.be

IN DIT NUMMER:

1.	Cumpleaños Feliz	2
2.	Wel en Wee...	5
3.	Solidariteitswerkgroep Voorkempen	10
3.	Uit het boekje van Nadine en Annie	11
4.	Financieel verslag 2024 en begroting 2025	18
5.	Informatie vanwege Kontinenten	21
6.	Praktische informatie	22

Cumpleaños Feliz

(Gelukkige Verjaardag)

Dag allemaal,

Deze Vogel van Papier wordt een beetje anders dan gewoonlijk. De dertigste verjaardag van Taporí leidt tot wat mijmeringen en tot een andere beschouwing van de finances. En deze keer is wel en wee kort, om enkele passages uit het heel fijne boekje van Nadine en Annie, twee vrijwilligers die vorig najaar hier waren, plaats te geven. Ze vertellen er in geuren en kleuren over hun wedervaren in Taporí en op reis in Ecuador. We hopen er jullie leeshonger mee aan te wakkeren en hoe jullie het volledige verhaal kunnen lezen, vind je verderop. Verder zien jullie nog een beeld van de welgeslaagde fiets-driedaagse die de Solidariteitsgroep van het AZ Voorkempen uit Malle organiseerde, en ook nog wat nieuws vanwege Continenten.

Hier begin ik meteen het verhaal over ons plechtige dertigste verjaardagsfeest dat we op vrijdag 21 maart vierden:

Eigenlijk is het moeilijk te zeggen wanneer Taporí juist geboren werd. In 1993 kwamen de eerste kinderen naar het dagverblijf, in de sacristie van de kerk. En in 1994 startte het project “Centro de Capacitacion Nutricional” met preventieve zorgen voor kleine kinderen en hun moeders, een beetje zoals de opvolging van pasgeboren kinderen door Kind en Gezin in België. Langzaamaan kwamen daar de medische consultatie, de bibliotheek, psychologie, de zorg voor kinderen met een beperking en alles wat Taporí nu is bij. In het begin was dat allemaal vanuit de parochiewerking van Priester Antonio. Pas in 2005 werd Taporí een zelfstandige VZW, en vorig jaar vierden we daarom onze 19de verjaardag.

Waarom dan nu plots onze dertigste verjaardag? Ik weet het niet goed... We speelden al enige tijd met het idee om zoveel mogelijk mensen die ons in de loop van al die jaren op de één of andere manier geholpen hebben of in Taporí werkten en lief en leed deelden, kortom, allemaal mensen die ons genegen zijn, nog eens samen te brengen. En dan klinkt “dertig jaar” plechtiger dan twintig, en in alle geval is het dichterbij de werkelijkheid.

Het werd een plechtig feest dat begon met een dankviering. Want er is zoveel om dankjewel voor te zeggen. Daarna trokken we voor de receptie naar de plek waar alles begon: De Casa del Encuentro, het oude maar heel mooie gebouw naast de kerk.

De zus van Rebecca, die al jaren naar de jongerengroep komt, speelde cello toen we binnenkwamen. Enkele jongvolwassenen die indertijd in de avondschool leerden lezen en schrijven, dienden de hapjes en drankjes die in Taporí klaargemaakt werden, heel verzorgd op. De Taporí-dansgroep zorgde voor twee mooie intermezzo's tijdens de dankwoordjes en klassieke diploma-uitreiking. Ximena las het ingetogen mooie en verbindende tekstje van papa voor. Daarna mocht ik het glas heffen met een dankwoordje dat jullie hierna kunnen lezen. We bliezen we de kaarsjes op de taart uit. Op het einde zorgde Saulo samen met enkele fami-

lieden voor de onmisbare Jayac-vibe. Het werd een heel mooie avond, waar menig traantje weggepinkt werd... bij soms droevige maar vooral oneindig veel mooie herinneringen. Het waren traantjes van geluk en uit dankbaarheid voor zoveel goede mooie dingen! Proost!

Goeieavond, allemaal,

Het is een waar genoegen om met jullie samen het glas te mogen heffen.

Een beetje meer dan dertig jaar geleden begon een droom echt te worden, een droom in een betere wereld. Er was geen enkele plan, en al helemaal geen uitgetekende weg. Maar er was een wil, en er waren ook heel veel toevalligheden. Laat ons daarom toosten op deze toevalligheden en mooie samenloop van omstandigheden:

Op de vier jonge vrouwen die de muziekgroep Jayac naar België brachten en op de politieagent die geen Spaans kon en hulp vroeg. Zo begon een toch wel mooi liefdesverhaal.

Op priester Antonio en zijn familie die voor ons de deuren van dit huis openden, en op Rosita die samen met andere vrouwen de kindjes in het dagverblijf wiegden in de hangmatjes die we maakten van aardappelsakken.

Laat ons toosten op ieder van jullie, iedereen met zijn eigen verhaal en aanleiding om deel te worden van Taponi, iedereen met het beste van zichzelf.

Laat ons het glas heffen op alle tranen die we weenden. Tranen van groot verdriet, pijn of vermoeidheid. Die tranen openden de weg voor een omhelzing, voor bemoedigende en wijze woorden of helpende handen.

Ik hef ook het glas op alle boosheid en frustraties, schrik en wanhoop wanneer we voor de moeilijkheden geen oplossingen vonden. Dat alles leerde ons te geloven en geduldig te zijn, en ook creatief en volhardend te blijven.

Laten we vooral ook het glas heffen op zoveel blij lachen, op zoveel anecdotes, danspasjes, eerlijke en duurzame vriendschap.

Ik toast op alle kinderen die we zagen geboren worden en zien opgroeien, op alle jongeren die leerden lezen en schrijven en optellen, die nu hun weg zoeken in het leven, op de kinderen en jongeren met een beperking die in Taponi een tweede thuis en vriendschap vonden.

Laat ons het glas heffen op hun ouders, dat zij nooit liefde en moed tekort komen om verder te gaan op wegen die niet gemakkelijk zijn.

Laat ons het glas heffen op diegenen die deze kinderen en jongeren leerden stappen en spreken, naar het toilet gaan en hun tanden poetsen, die hen groenten leerden kweken in verhoogde bakken en de veters van hun schoenen knopen.

We heffen het glas op iedereen die op zijn of haar manier een steentje bijdroeg en dat nog altijd doet, waardoor Taponi een waar droomhuis is geworden.

Laat ons heel dankbaar ons glas heffen: Op het leven!

Inge.

Pomasqui, 21 maart 2025.

Wel en Wee

juni 2025

Woensdag 9 april: Uitgeschreven uit het antiwitwas-instituut

Blij berichtje van Cristina! We zijn er uit geraakt! Waaruit? Uit de UAFE, de Unidad de Analisis Financiero y Económico, die organisatie waar we eigenlijk nooit ingeschreven hadden moeten zijn... Weet je nog? Ik vertelde erover in de vorige nieuwsbrief.

De UAFE spoort hier o.a. witwaspraktijken van drugsgeld op. In de koepel van organisaties die werken voor en met mensen met een beperking werden enkele jaren geleden alle organisaties die financiële steun krijgen uit het buitenland aangemaand om zich in te schrijven in de UAFE en elke maand verslag uit te brengen over de herkomst van de internationale overschrijvingen. Cristina had dat al jaren plichtsgetrouw gedaan, maar ze vergat vorig jaar in juli om dat op tijd te doen. In december ontvingen we een mail van die UAFE dat we daarom een boete van 1200 usd moesten betalen!

Na heel wat rondvragen bleek dat Taporí eigenlijk nooit in die UAFE ingeschreven had moeten zijn, omdat onze “omzet” daar te klein voor is. Dus hadden we eigenlijk nooit verslag moeten indienen. En dan zouden we logischerwijs ook geen boete moeten krijgen omdat we vergeten waren om iets te doen dat we eigenlijk nooit hadden moeten doen... Dit lijkt wel een wiskunde- of wetenschapsfilosofie-vraagstuk. Laat iemand mij weten of mijn redenering nog juist is?

Nu goed... We zijn onmiddellijk met het “uitschrijfproces” begonnen en vandaag kregen we een blij mailtje van Cristina: “We zijn uit de UAFE geraakt”.

Maandag 14 april: Noboa blijft president

De wereld wordt “rechtser”, en Ecuador volgt ook die koers met de herverkiezing van Daniel Noboa. Sommigen denken dat hij won “bij gebrek aan beter”. Er waren nochtans 17 presidentskandidaten in de eerste ronde. Maar 15 van hen verkregen toen allen samen nog geen 10 procent van de stemmen. De tweede ronde beloofde een nek-aan-nek-strijd tussen deze neoliberale kandidaat die zich vorige week nog liet fotograferen samen met Donald Trump, tijdens een diner in het golfresort Mar-a-Lago, en de linkse kandidaat Luisa Gonzalez.

Wel en Wee₍₂₎

By Andrea Shalal and Alexandra Valencia

March 30, 2025 3:44 PM GMT-5 · Updated 2 months ago

Zo werd stemmen in een heel gepolariseerd politiek landschap toch wel een moeilijke, ongezonde en toch verplichte opdracht voor de Ecuadoranen, behalve dan misschien voor de politieagenten en de mensen van het leger en hun familie. Want zij kregen net voor de verkiezingen nog een extra bonus van een goeie 500 usd als beloning voor al hun inzet en efforts. Zomaar, per decreet... ondertekend door ... Daniel Noboa die kost wat kost her verkozen wilde worden.

Nu goed, er werd gekozen voor de voorzetting van een rechts-liberaal veiligheidsbeleid, met een harde strijd tegen de drugsbendes, waarbij Noboa zich laat inspireren door het autoritaire gevangenisbeleid van Nayib Bukele, de president van El Salvador, en hij voor militaire hulp kijkt naar Donald Trump. Ondertussen werkt Erik Prince, een Amerikaanse ex-militair die nu een private veiligheidsdienst runt, hier nu samen met het leger en het ministerie van Binnenlandse Zaken.

Vraag is of dit allemaal zal helpen om Ecuador uit de veiligheids crisis te halen, op het gevaar af van schendingen van de mensenrechten, en of dit neoliberale beleid voor sociale en economisch beterschap zal zorgen.

Zaterdag 26 april: Blits-voetbalkampioenschap om centjes te recupereren

Om uit die UAFE te geraken moesten we wel eerst de boete betalen. En eenmaal we eruit waren, bekeek Cristina met een vriend advocaat of het mogelijk was om dat geld terug te krijgen. Maar al snel bleek dat, als we al centen zouden terugkrijgen, de advocaat de beste zou zijn. Het leek een beter idee om eind deze maand een blits-voetbalkampioenschap te organiseren, en Anita, Vivi en Cristina staken hun schouders onder de organisatie. Dat wordt hier wel vaker gedaan: Eén kampioenschap op één dag.

Zo waren er vandaag vier mannenploegen en vier vrouwenploegen. De spelers brachten hun familie mee. En gezien sporten en supporteren honger en dorst doet krijgen, voorzag het Taporiteam spijs en drank tegen een schappelijke prijs. De opbrengst: iets meer dan 500 usd! Dikke proficiat voor de organisatoren en deelnemers!

Maandag 19 mei: een kindje met een waterhoofd...

Ximena had me gewaarschuwd: Er staat een evaluatie van een kindje met een heel groot hoofd op je agenda. En ja... Julian heeft een heel groot hoofd. Hij is drie jaar oud en zijn schedelomtrek meet 66 centimeter. Even ter referentie: de hoofdomtrek van een volwassene schommelt rond de 58 centimeter. Het hoofd van Julian, drie jaar oud, is dus nog groter dan het hoofd van een volwassene.

Zijn mama brengt hem binnen in een buggy waarvan de ruggensteun een beetje naar achter helt. Hij kan zijn hoofd niet ophouden. De CT-scan van zijn hersenen toont een grote donkere ronde vlek... allemaal hersenvocht... en aan de binnenkant van zijn schedel is er een rand wit en grijs weefsel. Het zijn de hersenen die tegenaan de schedelwand gedrukt zijn.

Hij kan zichzelf nog niet omdraaien, en al helemaal niet zelf rechtzitten of stappen. Nochtans kijkt hij heel pienter en nieuwsgierig rond. Tevoren had ik hem ook al horen schaterlachen wanneer zijn grootmoeder op het koertje buiten met hem speelt, terwijl zijn mama en papa psychologische ondersteuning krijgen van Pedro. De andere mensen in de wachtzaal schrikken en ik zag een kindje wegkruipen in de schoot van zijn mama, toen Julian contact met hem probeerde te leggen. Dat gebeurt al drie jaar lang overal... op de bus, in het park, in het ziekenhuis...

Bij de echo halverwege de zwangerschap had de gynaecoloog al gezien dat er teveel vocht in zijn hersenen was. Op 36 weken zwangerschap kwam Julian ter wereld met een keizersnede. De buik van zijn mama stond op springen, want zijn hoofdomtrek was toen al 55 centimeter. Ter referentie: de hoofdomtrek van een pasgeboren baby schommelt tussen 32 en 36 centimeter. In het ziekenhuis werd diezelfde dag een buisje geplaatst dat het overmatig hersenvocht zou afvoeren. Na vier maanden bleek dat dat buisje niet werkte. Daardoor was zijn hoofd nog blijven groeien... Er werd een nieuw buisje geplaatst, dat nu gelukkig wel zijn werk doet.

Na een eenzame calvarie van zijn ouders, waarbij ze nu eens zichzelf en dan weer de andere de schuld gaven, van wanhoop en verdriet, kwamen ze in Taporí terecht.

Patricio startte de kine op. En Lien Vansteelant, die kinesist is in Gits, zette Miguel op weg om een goede hoofdondersteuning te maken. Ik gaf raad i.v.m. de voeding, want hoe groter

Wel en Wee⁽³⁾

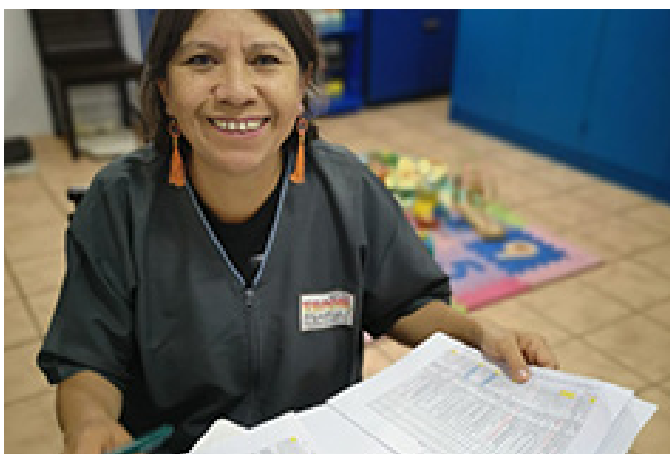
en sterker Julian wordt, hoe meer kracht hij naderhand zal hebben om zijn hoofd te dragen. En weet je wat hij het liefst van al doet: spartelen in het badje en in het zwembad, want dan voelt hij zich zoveel lichter. Je zou eens moeten horen hoe hard hij dan schaterlacht, zo blij dat iedereen er blij van wordt! En echt waar... eigenlijk lukt het heel snel om voorbij zijn grote hoofd vooral naar zijn heel lieve gezichtje te kijken...

Zaterdag 24 mei: zaterdagavond-werk

Ik vertelde al enkele keren over het onderzoeksproject over vermijdbare verwickelingen bij mensen met een beperking en over de thesis die Marie Verlé, studente van de Master Global Health in Gent, hierrond uitwerkt. Ondertussen zitten we in de fase van de analyse van de gegevens die we verzamelden. Naast de medische gegevens die we sinds jaar en dag zorgvuldig opslaan in een Excel-bestand, vulden 50 mensen, voornamelijk ouders van kinderen met hersenverlamming, een vragenlijst in. Daarvoor deed Ivonne al het bel- en opvolgwerk, een hele boterham. We organiseerden ook twee focusgroepen, een vorm van groepsgesprek, met ouders van kinderen met hersenverlamming en met therapeuten en verzorgers. Het groepsgesprek met de ouders was heel boeiend, en tegelijkertijd ook heel zwaar. Ximena, die het gesprek leidde, en ikzelf, die erbij was om te observeren en te noteren, hadden nadien dan wel

figuurlijk een heel zwaar hoofd... zoveel indrukken, zoveel emoties, zoveel afzien en tegelijkertijd ook zoveel kracht...

De opnames van die twee gesprekken werden uitgeschreven en nu zijn we dus bezig met de “kwantitatieve analyse” van wat gezegd werd. Marie doet dat digitaal met een Excel formaat. De teksten wer-

den ook in de artificiële-intelligentie-machine gestopt. En ik... ik werk nog altijd met steekkaartjes die naderhand geordend worden. Die drie analyses versterken elkaar en helpen ervoor zorgen dat onze conclusies sterk zijn.

Om maar te zeggen dat we “serieus” bezig zijn! Deze zomer, wanneer ik in België ben, zal ik verder werken aan een wetenschappelijk artikel dat ik deze keer graag hier in het Spaans in een Ecuadoraans medisch-sociaal tijdschrift gepubliceerd wil zien. We hopen zo dat meer mensen zich bewust zijn van de problemen die mensen met een beperking en hun familie doorheen hun levensloop ervaren... problemen die met goede zorg en ondersteuning voorkomen kunnen worden...

Maandag 2 juni: leesplezier in de wachtzaal

Terwijl ik bezig was meteen raadpleging, hoorde ik in de wachtzaal twee jongensstemmen die elk om buurt iets zegden, precies alsof ze toneel aan het spelen waren. Toen ik de deur opendeed zag ik dit:

De zonen van Vivi en Anita, die allebei in Taporí werken, lagen languit op de vloer te lezen.

Zij komen na de school in Taporí eten en spelen tot hun moeders klaar zijn met het werk. Ze hadden in de wachtzaal het boekenstandje ontdekt en er een stripverhaal gevonden: “De kapitein in zijn onderbroek”.

Niet bepaald te catalogeren onder de betere kinderboeken, maar om horen en zien waren ze gebeten door het verhaal. Ik zei hen dat ze het boekje wel mochten meenemen naar huis, en als ze het uitgelezen hadden, het mochten terugbrengen en een ander boek mochten kiezen... Geen bijzonder verhaal in België... maar hier toch wel... want lezen is verre van een geliefde bezigheid onder de kinderen hier... Soms zien we in de bibliotheek kinderen van het vierde of vijfde leerjaar die woorden nog per letter of lettergreep lezen. Ondertussen moeten ze in hun

Wel en Wee₍₄₎

schoolboeken moeilijke en saaie teksten lezen die ze amper verstaan... Niet bepaald motive-
rend dus...

Lang leve de kapitein in zijn onderbroek dus... Want 's anderendaags kwam Anita glunderend vertellen dat haar zoon op de bus naar huis luidop het verhaal verder gelezen had, en dat iedereen luisterde en meelachte mee. En thuis vroeg zijn vader wat er gebeurd was met Sebastian... want de ganse namiddag lag hij op zijn bed te lezen... terwijl hij anders altijd buiten voetbalt en kattenkwaad uithaalt... Hopelijk brengt die kapitein in zijn onderbroek hem niet op nieuwe ideeën...

Ondertussen bracht Sebastian het boek terug en hij vroeg of hij een ander mocht kiezen. Ik stelde "Joris en de geheimzinnige toverdrank" van Roald Dahl voor. Die Joris zou een brouwsel maken waarmee hij zijn grootmoeder wil betoveren. De grootmoeder van Sebastian is Rosita, die al sinds jaar en dag in Taporí werkt. Hopelijk komt zij er goed van af..

Inge.

Solidariteitsgroep Voorkempen

Op 16, 17 en 18 mei organiseerde de Solidariteitsgroep van het AZ Voorkempen van Malle opnieuw een schitterende fietsdriedaagse, deze keer in Rivierenland in Nederland.

De foto's spreken voor zich!

Hartelijk dank aan iedereen die zich hiervoor inzette en aan iedereen die mee fietste en mee wandelde!

Uit het boekje van Nadine en Annie

Hieronder enkele stukjes uit het verhaal over het verblijf van Nadine en Annie bij ons. In het boekje vertelt Nadine verder nog over hun daguitstapje met Giovanni en Kathy, dat toch wel een heel spannend staartje kreeg, over de kinderen in Tapori, over het kanten klossen en de bibliotheek, over hun reis naar Mindo, naar de Galapagos-eilanden en naar Cuenca, over de levendige koloniale stad Quito, en nog veel meer.

Doe gerust de website van Tapori open (www.vogelvanpapier.be) om het ganse boekje te lezen. Je kan de tekst ook opvragen via inge.debrouwere@gmail.com of nadine.verheuen@gmail.com. We sturen die dan heel graag door.

Door het verhaal te lezen krijgen jullie misschien ook wel zin om naar hier te komen. Iedereen is meer dan welkom, want door de al het negatieve nieuws dat jullie de voorbije jaren over Ecuador horen, missen wij hier de laatste tijd echt de aangename drukte van vrijwilligers en bezoekers!

Veel leesplezier !

Nadine aan het woord:

Over ons gastgezin: Cristina, Marcelo, Gus, Monse en José

We logeren bij een gastgezin: het gezin van Cristina, boekhoudster op Tapori. We krijgen een mooie ruime kamer en wonen op een soort woonerf waar een vijftal huizen staan, omringd door enkele tuinen en parkeerplaatsen. Deze plaats is ommuurd en wordt afgesloten met een poort die altijd op slot is. We bevinden ons in Pomasquí, een voorstad van Quito, net onder de evenaar op de weg naar La Mitad del Mundo. Tapori ligt op 20 minuten te voet, enkele minuten met de auto. De reusachtige stad Quito bevindt zich in een langgerekt dal van 50 km lang op slechts 4 km breed, eigenlijk links en rechts ingesloten door hoge bergen.

Marcelo, de man van Cristina, zien we enkel in het weekend: hij bestuurt een schoolbus (een gele bus zoals in de USA) en staat 's morgens op om 4 u. Hij doet verschillende shifts en komt laat thuis. We hebben wel het genoeg om samen zijn verjaardag te vieren: tijdens ons verblijf wordt hij 51 jaar en dat wordt gevierd met een reuze pizza die we samen bij Pizza Hut gaan afhalen.

Gus (Gustavo) is de oudste zoon, hij is 24 en studeerde voedingsleer. Hij woont samen met ons op onze bovenverdieping. Hij heeft een vriendin, "una novia", die Julia heet. Er wordt op een natuurlijke manier nogal geheimzinnig gedaan over het liefje van Gus, vooral door zijn zus en broer, twee jongere tieners. Hij is een lieve jongeman die veel aan lichaamscultuur doet. Zo heeft hij vroeg in de ochtend een patiënt met wie hij gaat lopen. Onze bovenverdieping is meteen ook zijn 'kantoor'. De rest van de familie woont beneden. Daar we eten regelmatig samen.

Uit het boekje van Nadine en Annie

Monse (Monserrat) is bijna 15 jaar en een aanstormende giechelende puber. Zij draagt vooral glitter make-up en is een mooie, vrolijke en babbelzieke verschijning. José, de jongste, is 13 jaar en nogal zwijgzaam. Hij kijkt pienter uit zijn oogjes en wordt bij alles betrokken, al is hij eigenlijk nog een jongetje.

Op het woonerf wonen ook de Cristina's broer, zijn vrouw en dochter, en een mini-terriër of chihuahua die een beetje overvoed is maar tegelijk ook de lieveling van iedereen is. Deze familie leren we kennen bij het verjaardagsfeest van de dochter als die twaalf jaar wordt. Al deze jongeren gaan in de buurt naar school. Het bijzondere is dat ze les krijgen in twee shifts: ofwel in de voormiddag van 07u tot 13u ofwel in de namiddag van 13u tot 18u. Dat komt omdat er

heel veel leerlingen zijn. Op die manier kunnen de klaslokalen twee keer gebruikt worden. Maar zelfs zo zitten er tot 38 leerlingen in één klas. Zo kan de papa ook meerdere schoolbusritten doen, de ganse dag rond....

We worden ook uitgenodigd op het feestje voor de 64ste verjaardag van papa van Cristina. Haar ouders wonen aan de kust en komen geregeld terug naar Pomasqui. Zo vernemen we dat de kamer waarin wij slapen eigenlijk de slaapkamer van de ouders is. Ze hebben twee bedden geplaatst in plaats van een dubbel bed.

Soms komt Cristina noodgedwongen ook koken bij ons omdat ons fornuis op gas werkt en dat van beneden op elektriciteit. Lang leve de elektriciteitsonderbrekingen!

Het voordeel van deze plek is dat we echt in gezinsverband leven. We zien hoe ze meestal flegmatiek omgaan met de power cuts, hoe het schoolsysteem werkt, hoe ze het weekend doorbrengen, hoe ze met elkaar omgaan, hoe vroeg ze opstaan en wanneer ze gaan slapen. We krijgen de lekkerste Ecuadoriaanse gerechten voorgeschoteld. We leren maïs in talloze vormen appreciëren evenals veel – maar dan ook opvallend veel – voor ons onbekende inheemse groenten en vruchten.

Cristina maakt er een punt van om ons elke dag 3 perfecte maaltijden voor te schotelen. Wij betalen 18 dollar per dag voor kost en inwoning, alles inbegrepen! Als we op Taporí middagmalen dan brengt ze de maaltijd mee van thuis: vlees of vis, aardappelen of maïs, groenten of sla, vers fruit als dessert en altijd een geblenderd fruitdrankje van ananas, naranjilla, limoen, papaya, passievrucht.

Cristina is een vrouw met heel veel structuur. Ze bestuurt het huishouden als een boekhouder. Ze is heel concreet en stipt in haar afspraken. Ze is tegelijk vastberaden en zachtmoedig, heeft een uitgesproken mening en veel gevoel voor rechtvaardigheid. Dat komt allemaal heel goed van pas in Taporí waar ze verantwoordelijk is voor de administratie en financiën.

Over de middag brengt zij met hun auto een zestal kinderen naar huis. 's Morgens worden diezelfde kinderen door Marcelo met de gele schoolbus opgehaald. Zo zijn het vermoeiende dagen voor Cristina, maar zij laat echter nooit iets merken en probeert alles altijd piekfijn in orde te hebben!

Zij beschermt ons ook - en niet zo'n klein beetje - eigenlijk zoals iedereen hier: we krijgen te horen dat we best niet alleen op stap gaan, het is te gevaarlijk op straat, de tijden zijn heel erg veranderd in Ecuador... Inge nuanceert dit wel een beetje maar toch: een gewaarschuwde vrouw is er twee waard! We dragen bijvoorbeeld beter geen juwelen, we lopen niet met de gsm in de hand, we houden onze handtas dicht bij ons, onze routes worden uitgestippeld zodat we niet langs 'gevaarlijke straten' moeten lopen. Deze situaties worden in de hand gewerkt door jongeren die werkloos en zonder doel langs de straten lopen, die uit zijn op het stelen van geld om drank en drugs te kopen... Maar we worden heel goed opgevangen en begeleid, en we zijn ook niets slechts tegengekomen, dankzij alle goede zorgen van Cristina en haar man en iedereen in Taporí.

Pannacotta en chocomousse maken in Ecuador

Tijdens het eerste weekend van ons verblijf op Taporí wordt een groot 'eetfestival' georganiseerd. We zijn nog niet erg ingewerkt en nog niet vertrouwd met het reilen en zeilen maar we worden zonder poespas ingeschakeld in het totaalgebeuren!

We worden gevraagd om voor 'desserts' te zorgen en dan nog liefst desserts met een Vlaamse inslag. Daarom denken we onmiddellijk aan onze befaamde chocomousse en als tweede dessert kiezen we voor panna cotta omdat het ons haalbaar lijkt om die in grote hoeveelheden te maken. We beginnen te rekenen en gelatine blijkt al snel een knelpunt te zijn. Ze verkopen hier geen blaadjes maar zakjes gelatine.

In de supermarkt komen we voor een reusachtige afdeling 'gelatine' te staan. Jello of gelatinepudding is hier een geliefd en goedkoop nagerecht. De zakjes zijn verkrijgbaar in tientallen kleuren en smaken, een glibberig en bibberig goedje. We (vooral Annie dan) rekenen en rekenen. We gaan eerst op prospectie, onder andere op zoek naar plastic potjes, en daarna op kooptocht, gelukkig samen met Cristina die ons wijze raad kan geven.

Uit het boekje van Nadine en Annie

Na de inkoopfase volgt de uitvoeringsfase:

we gaan aan de slag in de ruime keuken van Taporí. En het lukt wonderwel heel goed! We hebben wel schrik – grote schrik – dat onze panna cotta niet zal opstijven, maar we hadden er heimelijk een beetje meer gelatine in verwerkt dan aangegeven en inderdaad: het resultaat is excellent, een “fiesta de comida” (eetfestijn) waardig!

We krijgen de suggestie om boven onze panna cotta een beetje verse maracuja, passievrucht, te druppelen en dit komt de uiteindelijke smaak zeker ten goede. De maracujás hier zijn heel groot en lichtgeel van kleur. En de smaak is uitzonderlijk goed, net zoals alle diverse lekkere fruit dat we nog zullen leren kennen.

We krijgen ook meer zicht op de bedoeling van deze fiesta de comidas: er wordt heel veel eten klaargemaakt en tegen betaling worden er porties afgehaald maar ook ter plaatse gegeten. Het is een heel erg familiaal gebeuren en op die manier steunen de mensen Taporí.

De ‘comidas’ bestaan uit: Pollo asado (gebakken kip), Chuleta (koteletje op de barbecue), Encebollado en Yaguarlocro. Wij kiezen voor deze laatste twee gerechten, omdat ze ons nogal exotisch voorkomen: Encebollado is een vissoep met tonijn, geserveerd in een lekkere bouillon met gekookte yucca of cassave, limoenpartjes en rode ajuin. En yaguarlocro is een gerecht op basis van ingewanden van lammetjes, geserveerd in een soep met aardappelen en ui, en erbovenop een schepje gebakken lamsbloed, een stukje avocado en ingemaakte rode ajuinringen. Echt op en top Ecuadoriaanse traditionele gerechten, lekker en origineel!

Naar Tena en de Amazonia

In het holst van de nacht staan we samen met Cristina op de hoek van onze straat, te wacht-

ten op de bus die ons naar het Regenwoud zal brengen. Het avontuur kan beginnen. En een avontuur wordt het! We moeten zwemkledij en een handdoek meehebben, muggenspray en “bloqeador” (zonnecreme) en watersandalen.

Tena ligt op ongeveer 100 km zuidoost van Quito. Maar daar waar Quito midden in de Andes ligt op een hoogte van 2850 m ligt Tena in de heuvels die de oostelijke uitlopers van de Andes vormen, op een hoogte van 600 m. We gaan al onze medereizigers quasi op hun thuisadres ophalen. Zo rijden we al ongeveer twee uur rond als we tot de vaststelling komen dat we nog geen 10 km van Quito verwijderd zijn! Maar goed, ons enthousiasme is niet klein te krijgen en uiteindelijk gaan we langs de weg van de luchthaven toch richting Amazone!

Onderweg passeren we het Parque Nacional Antisana. Omdat ik dit op een bordje heb zien staan kan ik ook het juiste antwoord geven op de wedstrijdvrage van Mari, onze gids, krijg ik een snoepje als beloning.

We rijden naar Pangayacu aan de Rio Jatunyacu, en aan de Cascada Paccha valt ons een eerste waterfestijn te beurt. De grillige en snelstromende rivier met de vele rotsblokken zorgt voor plaatsen waar we kunnen baden en waar we ons kunnen insmeren met geneeskrachtige modder, zomaar vanuit de bodem van de rivier geplukt. We doen jolig mee met de waterpret en beleven een mooie namiddag. Het valt op dat niet zoveel Ecuadorianen echt kunnen zwemmen. Maar het is een geanimeerde bedoening waarbij we ook een demonstratie chocolade maken krijgen: van de cacaonoot die geroosterd en gepeld wordt, vervolgens gemalen met een handmolentje, een beetje water en aromaten erbij, en we mogen proeven van een heerlijk stukje banaan met chocolade.

Later worden we met een bootje naar een inheems dorp gebracht, waar meisjes een dansje opvoeren en waar we een fotosessie aangeboden krijgen met toekans, papegaaien, aapjes, slangen en een reuzenspin. Allemaal heel leuk voor de mensen maar voor ons een beetje ‘gemaakt’, zonder daarom blasé te willen doen. De dansmeisjes bijvoorbeeld zijn helemaal niet enthousiast, het is een schijnvertoning die uiteindelijk niet veel inhoudt.

Waar we wel honderd procent van genieten is de hartelijkheid van onze medereizigers, gewone mensen die met hun gezin een uitstap maken, die er misschien voor gespaard hebben of die iets te vieren hebben. Op het strand maken we ook kennis met de lokale lekkernij: de chontacuro, reusachtige vette rupsen die ze roosteren en opeten. Er worden geneeskrachtige en andere eigenschappen aan toegeschreven. Maar... dat is echt geen spek voor onze bek! Wat we wel aten is gefrituurde tilapia.

‘s Avonds gaan we nog met de bus naar de feestelijkheden in het stadje Tena! Er is volop ambiance. We spreken een plaats af waar we om 11pm zullen verzamelen en ieder kan vrij rondlopen en genieten van dans en muziek. Er staan kraampjes langsheen de weg, er is een enorme uitkijktoren en we genieten optimaal van de sfeer. We dansen zelfs mee in de lange sliert van mensen die op het ritme van de samba, de mambo, de rumba, chachacha, de conga, de lambada, de merengue... hun weg zoeken langsheen het parcours van de fiësta!

Met Freddy naar PAPALLACTA

Deze trip is een tip van Inge: zij leert ons Freddy kennen, taxichauffeur in Zambiza en vriend van Saulo. We plannen een dagtrip naar Papallacta (3200 m hoogte) om er in het nationaal park te wandelen en de warmwaterbronnen te bezoeken.

We vertrekken heel vroeg omdat de Andes dan het mooiste is. Naar de avond toe is er veel kans op mist. We rijden langs het kapelletje van de Virgen del Páramo (4000 m hoogte). Freddy ontpopt zich als uitstekende gids: hij vertelt over de lagunas (de meren) en over de páramo (hoogland) terwijl we door een ongezien mooie streek wandelen. Door de grote hoogte wandelen we traag en genieten we van de zon en de staalblauwe lucht, en van de weerspiegelingen in het water die prachtige kleurenvariaties opleveren: blauwen en groenen, turquoise en donkerbruine tinten variëren met de stand van de zon en van de wolken, een steeds wisselend palet!

Het absolute hoogtepunt van onze trip is wanneer we dankzij Freddy's opmerkzaamheid een arcoiris of regenboog zien, in de vorm van een complete boog rondom de zon. En plots... zien we daar net in die arcoiris twee condors hoog aan de hemel zweven op de luchtlagen. Het is een unieke, magische bijna mystieke belevens. Ook Freddy is in alle staten en draagt zijn enthousiasme op ons over!!!

Na het middagmaal bezoeken we de warmwaterbaden. We verwachten er eigenlijk niet veel van, maar daar hebben we ons eventjes misrekend: de Termas zijn een uitgebreid en goed georganiseerd complex met diverse zwembaden, met diverse gradaties van warmte. We vallen van de ene verbazing in de andere en amuseren ons kostelijk. We vernemen dat in deze streek bijna elk huis of hotel zijn eigen hot spring heeft. Vervuld van alle wonderen der natuur en met deze pure schoonheid nog op ons netvlies laten we ons moe maar voldaan huiswaarts rijden: Wat een dag, met grote dank aan en waardering voor onze charmante gids! Zijn enthousiasme voor en kennis van de natuur overweldigt ons en het is een vreugde hem te zien genieten in de warmwaterbaden!

Met Maria en Luigi , Kathy en Giovanni op reis naar ...

Op Taponi leren we Maria kennen, een deelnemer aan de kantkloscursus. Maria is ongeveer 16 jaar en de dochter van Giovanni en Kathy. Kathy is dokter en werkt full time in een ziekenhuis in Quito. Op zaterdagvoormiddag doet zij consultaties op Taponi. Het zijn super sympathieke en enthousiaste mensen, een dynamisch gezin waar Maria het haantje de voorste is. Zij is een intellec-

tueel zeer begaafd. Vader Giovanni is thuiswerkende IT-er en we worden uitgenodigd om samen met de familie een dagje door te brengen.

We worden afgehaald en gaan eerst bij de familie thuis ontbijten. Dat is het plan, maar Giovanni vertelt ons dat wij – op aanraden van Kathy – eerst naar de markt moeten gaan, een blits-bezoek, zegt hij.

Het volgende uur komen we in een rollercoaster terecht, we bezoeken de openluchtmarkt in Ijltempo. We proberen Giovanni bij te houden, maar hij snelt van het ene kraam naar het andere. Iedereen kent hem hier en hij groet links en rechts, koopt hier en daar, zwaait naar de ene en grapt ondertussen met een andere. Het is een feest aan kleuren en geuren. Het is onvoorstelbaar en onverwacht wat we meemaken: we zien varkenskoppen, -poten en -worsten, ingewanden en testikels zijn opgehangen aan haken. We zien reusachtige tonijnen en rijen vissen, manden vol met een soort oesters, met krabben en schelpdieren. We zien stapels kippenpoten en runderribben, rijen emmers vol met aardappelen en met avocado's, opgestapelde groenten, veelkleurig fruit en geurige kruiden. Het houdt niet op, we kijken onze ogen uit. Ondertussen moeten/mogen we – voor het ontbijt – proeven van een stukje gebakken varkenskop (hard als leer!), van een opgevulde gepofte zoete aardappel (met hete saus!), versgeperst suikerruit (vers van de pers!) drinken. Dat alles terwijl we Giovanni proberen bij te houden en tegelijk foto's te maken en rond te kijken.

Financieel verslag 2024

Begroting 2025

Allegorie van een draaikolk, een kano en helpende handen...

Bezig zijn met financiële verslaggeving en met rekeningen en centen... ik geef het toe: Het is verre van mijn liefste bezigheid. Nadenken over geldzaken in een volatiele wereld met moeilijk te vatten betalingssystemen en geflippte mensen die zoveel hebben dat ze het in geen 100 levens kunnen opleven, en waar meer geld gaat naar wapens en oorlog dan naar sociale maatregelen waardoor iedereen meer dan genoeg heeft om goed en in rust en vrede te leven, ... dat zorgt toch voor onzekerheid en onrust... Wie begrijpt het nog en geraakt er nu nog wijs uit?

Nu goed, laat ons het praktisch houden. Ik voeg hier eerst een kadertje met de cijfers van 2024 en 2025 toe. Daar staan nogal wat cijfers in oranje en rood, want 2024 werd op financieel vlak niet bepaald een jaar om helemaal blij mee te zijn. Hierover volgt dan ook enige uitleg. Nochtans blijven we roeien met de riemen die we hebben. En gezien onze plechtige verjaardag ook aanzet tot dankbaar terugkijken tonen we in dit verslag ook een grafiek die een overzicht geeft over het financieel reilen en zeilen van Taporí sinds 2002. In dat jaar werd de boekhouding van Taporí zelfstandig, los van de Parochiewerking in Pomasqui, waardoor we sindsdien over eigen gegevens beschikken. Zo focussen we ons op wat we in al tijd WEL hebben kunnen doen met het VERTROUWEN en de KANSEN die we jaar na jaar krijgen.

We hoopten in 2024 meer werkuren te creëren, want er is meer dan werk genoeg. Veel kinderen en jongeren met een beperking zouden baat hebben bij meer therapie, meer opvang, meer hulpmiddelen. We hoopten ook de lonen iets te verhogen, want dat is al sinds meer dan 10 jaar

SAMENVATTING (in usd) gemiddelde wisselkoers 2024: 1 usd = 0,93 euro of 1 euro = 1,08 usd	BEGROTING VOOR 2024	STAND VAN ZAKEN EIND 2024	BEGROTING VOOR 2025
UITGAVEN	224.057 usd	205.577usd	211.534 usd
SALDO VAN VORIG JAAR	Min 2.936 usd	Min 2936 usd	Min 13.518 usd
TOTAAL NODIG	226.993 usd	208.513 usd	225.052 usd
België (projectfinanciering en giften)	110.000 usd	115.291 usd	105.000 usd
Autofinanciering (bijdrage van patiënten)	91.000 usd	79.704 usd	92.000 usd
Ecuadoraanse overheid	20.000 usd	0 usd	15.000 usd
Andere inbreng (Ecuadoranen in USA, lokale initiatieven,...)	5.993 usd	0 usd	13.052 usd
	Tekort	13.518 usd	

niet gebeurd, ondanks de inflatie. En we hoopten de subsidie van alle dienstverlening te kunnen verhogen, want de mensen betalen zelf al een redelijk deel van de kosten. De financiering hiervoor hoopten we te bekomen bij de Ecuadoraanse overheid en van andere lokale en inter-

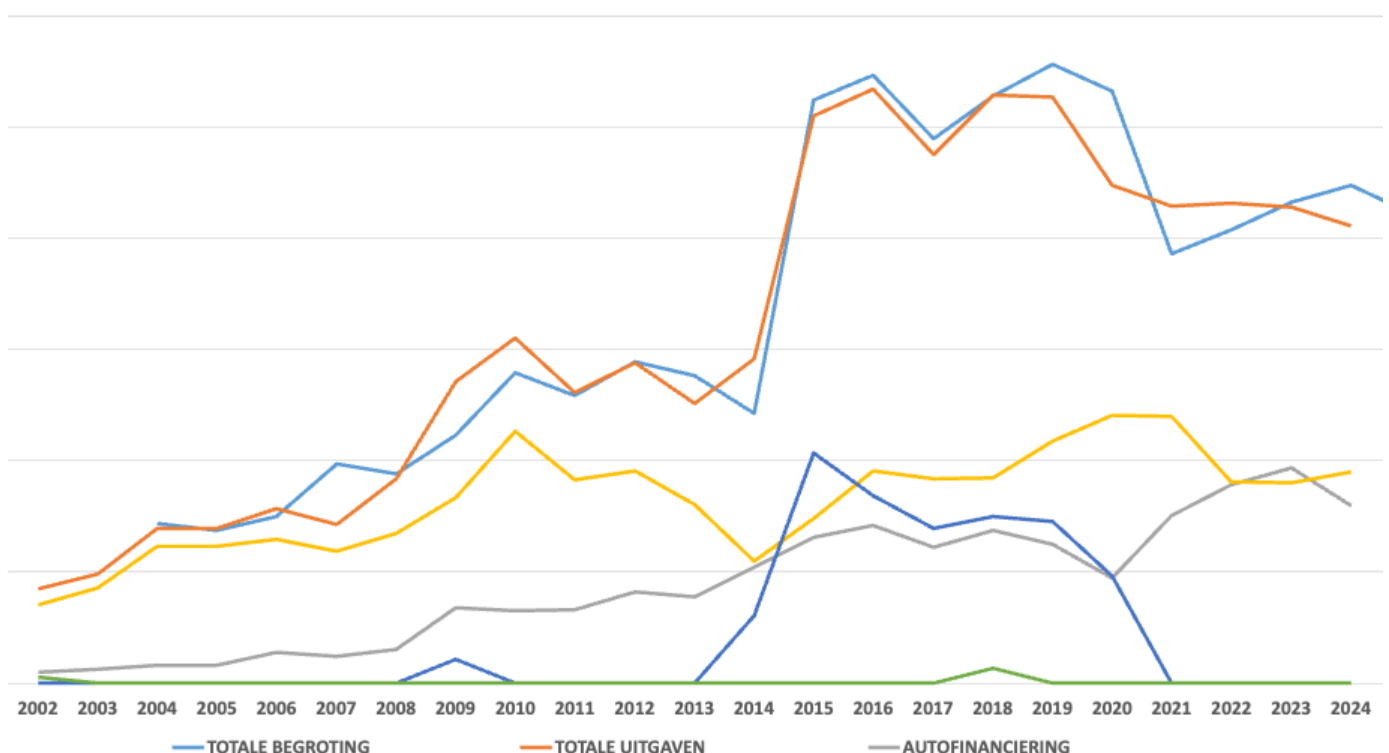
ationale organisaties. Maar geen van beide lukte. Zo was het niet mogelijk om mensen meer werk te geven en gaven we bijna 20.000 usd minder uit dan gehoopt. Dat is toch heel jammer: meer willen werken maar niet kunnen of mogen...

Ook de autofinanciering, datgene wat patiënten zelf bijdragen voor de zorg, was dit jaar een stuk lager dan gepland. Ook dat is een weerspiegeling van de sociale en economische situatie in Ecuador: Er is minder werk, dat per uur ook minder betaald wordt, dus kan er ook minder uitgegeven worden. En daar worden mensen met een beperking vaak als eerste de dupe van. Betaling van verschuldigde bedragen wordt uitgesteld en in tijden van tekort zijn therapie en opvang minder belangrijk dan het betalen van huur, eten en transport... Zorg en verzorging wordt uitgesteld, verminderd, onderbroken... Mensen worden zieker, meer complicaties, waardoor dan weer duurdere zorg is nodig... De ongelijkheid wordt groter... want tegelijkertijd zijn er ook hier mensen die almaar rijker worden...

Die negatieve spiraal doet me denken aan de draaikolk in een brede rivier in het regenwoud waarin ik heel lang geleden Saulo samen met vier vrienden bijna zag verdrinken... Ik vertel dat verhaal ten gepaste tijde nog wel eens. Godzijdank vond iemand een kano met een buitenboordmotor. De vijf vrienden sloegen de handen in elkaar en vormden een rij. En Saulo, die het verst verwijderd was van het gat, kon zich vastklampen aan de boot. Zo werden ze allemaal weer uit de kolk getrokken...

Die boot die mensen uit het oog van de draaikolk trekt en weer kracht geeft om tegen de stroom in te zwemmen, dat is toch wel de steun uit België. Zonder die steun zouden we nooit geworden zijn wie we nu zijn, en voorlopig ook nog maar moeilijk verder kunnen. Zoals je kan zien in onderstaand kader (gele lijn), schommelt die bijdrage vanuit België sinds een jaar

Verloop uitgaven en financiering werking Tapori sinds 2002 (in usd)

of tien rond de 100.000 usd per jaar. Sinds 2002 mochten we in totaal al rekenen op meer dan 2.000.000 usd... een heel mooi bedrag waarmee we onderwijs hier in Ecuador toch wel een toonaangevende instantie op het vlak van zorg voor mensen met een beperking geworden zijn!

Gedurende enkele jaren (van 2014 tot 2020) ontvingen we van staatswege een subsidie waarmee we onze werking konden uitbreiden (blauwe lijn). Toen de pandemie uitbrak en door almaar toenemende administratieve last en inhoudelijke verplichtingen die subsidie gestaag daalde en uiteindelijk achterwege bleef, nam de bijdrage uit België nog toe. Maar daar duwde ik heel bewust op de rem. De financiële hulp die uit België komt is niet onbeperkt.

Administratieve kosten verhogen en een vermindering van de fiscale aftrekbaarheid van giften ligt op de loer (zie berichtje achteraan in de nieuwsbrief). En op middellange termijn is “buitenlandse steun” moeilijk houdbaar.

Daarom probeer ik nu bij elke nieuwe begroting te stellen dat vanuit België elk jaar 5000 usd minder komt, al geef ik grif toe dat het moeilijk is om tegen het eind van het jaar, wanneer we maar moeilijk rondkomen om lonen uit te betalen, deze beslissing staande te houden. Nogtans zou dit een zachte maar dwingende maatregel zijn en dan zijn we, bij leven en welzijn, nog voor meer dan 20 jaar goed.

Dus moet opnieuw naar andere bronnen van financiering gezocht worden. Om ons daarbij te helpen zullen dit jaar twee studenten van de faculteit Bedrijfsadministratie van de Katholieke Universiteit in Quito als thesis de financiering van Taporí doorlichten en suggesties formuleren: Misschien kan de administratie en coördinatie efficiënter verlopen en kan hier iets bespaard worden? Hoe kunnen we mensen die er niet in slagen om hun bijdrage te betalen inschakelen in Taporí-activiteiten die wat geld in het laatje kunnen brengen? Is het mogelijk om in Ecuador het draagvlak te verbreden en mensen die het hier beter hebben ertoe aanzetten om, zoals veel belgische Taporí-vrienden, op regelmatige wijze een gift te doen? Intern kunnen we zo wel proberen om financieel sterker in onze schoenen te staan. Maar de grootste uitdaging blijft het zoeken naar subsidies van overheidswege... Een gevecht tegen windmolens??? Onderwijl voelen we ons gedragen door internationale solidariteit en zo lukt het al meer dan 30 jaar om de touwtjes aan elkaar te knopen.

Allerbeste en dankbare groeten aan al wie hiertoe bijdraagt!

Inge.

PS: Via de website www.vogelvanpapier.be kan het detail van het financieel verslag 2024 en de begroting 2025 opgevraagd worden. Observaties en vragen mogen uiteraard gesteld worden en alle suggesties over onze financiering zijn welkom.

Giften via Kontinenten

De VZW Kontinenten vraagt ons de volgende informatie ivm het tarief van het **fiscaal voordeel voor het jaar 2025** mee te delen:

In het Regeerakkoord van 2025 wil men het fiscaal voordeel dat tot en met 2024 (aanslagjaar 2025) 45 % bedroeg, verlagen naar 30 %.

Dit betekent dat wie sinds 1 januari 2025 via Kontinenten een gift heeft gedaan aan een erkend goed doel niet langer 45 % maar slechts 30 % van dat bedrag zou terugkrijgen via de personenbelasting.

De wet werd nog niet goedgekeurd en is nu dus nog niet van kracht. Maar fiscaal gezien kan de regering die wet nog stemmen tot ten laatste 31 december 2025, waarbij het nieuw tarief van 30 % dan wel retroactief toegepast zal worden voor alle giften vanaf 1 januari 2025.

De situatie is dus heel onzeker en we weten op heden nog niet hoe groot het fiscaal voordeel voor giften in het jaar 2025 (aanslagjaar 2026) zal zijn.

Zelf vinden wij dit een jammere maatregel die ons verontrust, wanneer die ook van kracht wordt.

Begin dit jaar lieten de mensen van Kontinenten ons ook weten dat **hun administratieve kost in 2025 stijgt van 5 % naar 7 %**:

“Vanwege de stijgende werkingskosten, waaronder de indexering van lonen en de implementatie van nieuws software, zien we ons genoodzaakt om de administratieve kosten te verhogen. Kontinenten past het tarief van 5 % toe sinds 2015.”

Dit betekent dat van elke gift die via de VZW Kontinenten gebeurt 7 % aan administratiekosten aangerekend wordt.

De dienstverlening van Kontinenten ivm fiscale attesten verloopt heel correct. Maar toch, ook die mail kwam toch wel hard aan. We stuurden onderstaande bericht en hopen binnenkort een definitief positief antwoord te ontvangen:

“De mail van 12 februari met de informatie over de toename van de administratieve kost kwam toch wel wat hard aan. We begrijpen dat kosten toenemen, maar dat geldt eigenlijk voor iedereen, ook voor ons hier in Ecuador. Samen met andere besparingen en overheidsmaatregelen wordt het zo moeilijker om met een kleiner bedrag ons project draaiende te houden. En dat terwijl er eigenlijk groeikansen zijn om bijvoorbeeld meer werkuren te creëren, want de nood en vraag voor uitbreiding van de zorg en hulp is reëel. Mogen we suggereren dat er toch een maximumbedrag bepaald wordt ivm de administratieve kost, vooral voor grote eenmalige giften? We blijven kiezen voor een vlotte samenwerking en communicatie. Beste groeten uit Ecuador.”

Mevrouw Cappelle liet ons weten dat ze te rade gegaan is bij de voorzitter en het bestuursorgaan van de VZW Kontinenten. En de voorzitter kon toen al bevestigen dat voor grote giften een lagere administratieve kost toegepast zal worden. Dit zou op een volgende vergadering met het voltallige bestuur besproken worden. We hopen hierover binnenkort definitief goed nieuws te ontvangen.

Vogel van papier

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:

Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
edebrall@telenet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29
Mobiel + 593 988 25 04 39

Tel 00 59 32 288 62 29

De naam “**Tapori**” komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van “solidariteit”.

TAPORI - ECUADORIAANSE VERSIE - VANDAAG:

Wat is Tapori ?
Info en Video op

www.vogelvanpapier.be

Met fiscaal attest : vanaf 40,00 € per jaar

BE66 7380 3734 7143 / KREDBEBB

Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge - 050/444.959

www.kontinenten.be - secretariaat@kontinenten.be

Kontinenten behoudt 7% voor de administratieve verwerking.

Vermelding:

1. Je eigen naam en voornaam zoals op identiteitskaart (één enkele naam, geen naam van gezin/koppel)
2. Je rijksregisternummer (verplicht sinds 1 januari 2024)
3. Het project dat je steunt: Inge Debrouwere – Tapori - Ecuador

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906

Vriendengroep Tapori

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terecht komen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf ook de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20 (ouders van Inge)